

Tehnoredactare, coperta: autorul

Redactor: Domnica Drumea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

Autor: Ianuș, Marius. Titlu: Ursul din containă,
un film cu mine. Editura Vinea, 2002. 96 de
pagini, format 14 X 20.

Marius Ianuș

**Ursul din containă -
un film cu mine**

**Copyright: Marius Ianuș, 2002
Vinea, 2002, pentru prezenta ediție**

I. S. B. N.

**Vinea
2002**

“Dacă ești într-adevăr atât de singur,
rezistă și ei te vor găsi”

Vladimir Holan

Ursul din containă

- un film cu mine -

o altă realizare a Guvernului Năstase

Marius Ianuș s-a născut la 24 decembrie 1975, în Brașov. Studii filologice foarte aprofundate (7 ani).
Volume publicate: **hîrtie igienică** (1999, colecția etc)
Manifest anarhist și alte fracturi (2000, Vinea)
Apariții în volume colective: Ferestre '98 (1998) și 40238 Tescani (2000).
E-mail: mariusianus@hotmail.com

Se dedică cititorilor mei, fără de care presupun
că m-ar omorî imediat.

Da, sînt Marius Ianuș, am revenit
cu versul meu lătrat, cu mutra mea
și cu ceva mai mult
de apărat
și iubit.

Din vârtejuri erotice,
din mișcări cabaline,
tot am ieșit eu!
Sînt eu, mama,
aceeași jivină
stoarsă din demonii vechi și
din Dumnezeu,
crescută să urle
demența istoriei
dospită
- din ziare tăiate -
un zmeu.

Aceste poeme sînt, iar, pentru tine.
Sînt eu, mama,
eu.

Introducere:

Într-o noapte când zdrăngăneau stafiile
ca niște sticle goale pe-un trotuar
când frumoasele își leapădau cu foșnete iile
și vocile sunau ca într-un pahar,

într-o astfel de noapte acustică
eram beat și ursuz, teleleu
mă gîndeam la tot ce pierduse
în supa socială tîmpitul meu eu,

Domnica era departe, într-o poveste cu căței,
cu sora ei, prea veselă pentru mine,
băusem tot ce aveam în lei, în cărți
și în miere de albine - băusem tot.

Și atunci am luat-o razna infernal și de tot.
Povestea care urmează e adevărată aproape în
întregime -
faptele s-au petrecut întocmai, de vineri noaptea
pînă luni la cinci
și au lăsat urme adînci în mine.

I Locul meu în spațiu (sau cu cine se poate vorbi la un telefon)

Periculoasă umbră -
periculoasă atingere...
stau pe o stradă
pavată cu dinți
în haina nopții -
o arătare puternică
ce-încearcă
să mă scoată
din minți!

Măcar un afiș cu Milică
dac-ar mai fi
ceva tîmpit și isteric
să se-agațe memoria!
O reclamă la proteve,
hîrtii fistichii,
Ceva care să umanizeze
frica și furia...
O cabină de telefon
bălăcită-n istoria
atîtor grămezi de prostii!...

Și urlu pe stradă
și fug ca un prost
printre umbrele scâlîmbăiate
cu gurile lor sfîrîind,
parcă roți

pe pavajul din mințile mele spurcate.

Sînt absolut sigur că mă urmărește ceva
cu dinții făcuți din cuțite
O arătare înfofolită
în dinamite.

Palatul telefoanelor mă va salva!
Șantierul mă prinde cu brațele lui ruginite
în brațe!
În noaptea asta chiar voi vorbi
cu cineva!
În bălți strălucesc vrăjitoare hidoase
de paișpe carate
cocoșate pe case
și toată fauna din toate
televiziunile deochiate
ține de șase!

În cabina de telefon ca-ntr-o barcă!
Vuiesc fericite stafiile!
Am un moment de trac!
Joc un rol inedit!
Nu știu... parcă...
aș fugi și m-aș da izbăvit!
Cineva zbiară
dintr-un canal:
Vorbește Ianuș! - e momentul final!

Și m-am simțit de o mie de ori
mai deștept și mai bun.
Da'...

pe cine...

era...

să sun??...

II Îl sun pe Maiakovski în cer. Căruța lumii se hîțînă în groapa unei minți de nebun. Nu-i vorba de mine.

Formez numai zero -

ce-mi mai rămîne

între aceste leșinături de compatrihoți?

Pe spinarea elefantului nopții

o stea tare șubredă

scoate limba la mine de-un cot:

- N-o să-ți răspundă!

- Știi tu, cu meteoriții tăi cu tot! Mă știe Dumnealui,
n-o să se-ascundă - tu...

să-i spui curat

că l-am căutat!

În jur foșgăiesc pași ca-n port -
toată umanitatea mă urmărește

bot lîngă bot

Și el răspunde cu adevărat. - A înviat! țip

Și el: - Fugi! - ceva dur

mă izbește

în cap.

III Dumnezeu Mare, tocmai vorbisem cu Maiakovski (și asta chiar s-a întâmplat) când mi s-a rupt filmul și am luat-o razna chiar de tot. Kuda?

Unde merg stelele cele roșii
ca ochii unor noctambuli?
unde se culcă ele, în ce
negre, stelare căciuli?

Unde sînt ochii mei cei frumoși
cu care cuceream babe în copilărie?
unde sînt bicepșii mei încărcăți
care înotau mai mult de o mie?

Și unde sînt dinții cu care mîncam
cînd era de mîncare în România?
și memoria mea unde e
cea în care omorîsem prostia?

Moșule, nu cerceta unde s-au dus
acestea toate - ce-i clădit prin săpat se năruie
și într-un joc - mă trezește un huruit
de motor și urlu: E șapte?!

IV Mă recunoaște cineva. Fug ca eroul necunoscut.

Unde sînt? Ce-am visat? - Sînt în hrubă
escavat de o mîină de fier? În balon
sau într-un frigider? - Scot capul
dintr-un verde containă ridicat
de REBU la cer.

Mă dor toate. Îmi scîrțîie oasele.
Gunoierii mă privesc pe de-a-ntoarsele.
Sînt rău oare? Mușc? Sînt șomer?
Cînd unu' mă-ngheață cu o voce tratată cu ger:

- ăsta-i Ianuș - înjura România la televizor. Bă!
tu înjuri România?! oasele mă-tii în cer!
Ca un urs prins în cușca de fier
încep pe sub răni să disper.

- Semăn, zic, da' nu-s eu. - Bolintinu'!
Mă caut - nu mai am bolintin, nici nimic.
- Stai să vezi, zic, că pot să-ți explic. Și
sar și pe acolo mi-e drumul.

V Băiatul cel mic în care a sperat mama.

Unde fug? Ce mai aștept de la viață?
Spre ce adresă să mă îndrept
într-o dimineață în care îs ca o zdreanță
însîngerată în piept?...

Numai mama mă ține de cinci ani în viață.
O mamă cât un ban găurit.
Mama-i în Făgă', iar eu îs paiată
pe străzi încrustate în zid.

Ce forță imensă, ce inimă mare...
în sângele ei zac lovit
ca într-o baltă de apă de mare.
La lumina palmelor ei stau în soare
ca un pitic - copilul cel mic...

Un urs! ce copil?! put ca un pește
zac pe străzi - sînt o javră bolnavă
înghețată-ntr-o neagră zăpadă - mintea mi-e
strînsă-ntr-un clește
nemilos de-o întregă Jilavă!

VI Fug la Brașov, pentru că acolo mă va angaja sigur Marina Comercială. În plus, am o grămadă de prieteni scriitori în acel oraș.

Vîntul mă prinde de gît
și mă scutură-n vînt: N-ai pornit?!
În Brașov te-ai născut, în Brașov te întoarce!
Dumnezeu ăsta știe ce face!

- În Brașov!... la istericii ăia!... -
imbecilizata provincie!

Parcă nu mi-ar ajunge isteriile mele
din unica și propria producție!
la mai lasă-mă, domnule,-n pace!
îi urlu cuiva care citește un ziar...
Ăsta se uită la mine cu ochii

cît două capace
de canal.

Iar un înger zdrențaros
îmi arată sîinii-i bolnavi
pe colțul dintre Palatul Justiției și Spital.

Nu știi prin ce
mecanism al conștiinței
mă trezesc într-un vagon
infernă de murdar.

VII Rugină, rugină, rugină

Ploaie legată ca un fum de copaci,
o ploaie cu ceața în vine,
Pe vagoane de tablă țopăie niște draci -
ciorditori de fiare-n rugină.

Controlorul nu vine - dă-l în mă-sa! oricum
n-aș putea să-i arăt mai nimica
Mă ascund în cabina de fum - și-mi
pieptăn frica.

Plouă cu rugină peste copaci,
o ploaie cu sfârșitul în vine.
Între morți îngropați în oameni săraci
stau - și zic că mi-e bine.

VIII Sandokan, tigrul Carpaților

Sînt legat
de țara aceasta măreață
cu gheare de sînge,
cu un spasm
de nebun.

Ca un tigru siberian
de-o bucată de gheață
ca un trist
plîngăcios
căpcăun!

Înțepenit aici, fără un ban,
mîzgîlesc, de un an,
un poem format
dintr-o bombă atomică
despre această
îngrozitoare
istorie comică
în care
sufletul meu
e-un întreg
film indian.

Ajunge! - urlu și
mă opresc subit
cu ochii agățați de o venă
pleznită-n amurg
risipită-n înalt

despre cât sînt eu de urît.

Noroc că "am păduchi", altfel
m-ar fi strîns cu siguranță de gît.

XI Să-mi caut locul în spațiu, vasăzică.

N-am loc nicăieri -
nici în mine!
Sînt supus unor legi
de tablă și fier -
unor macarale și unor drezine
care-și șterg labele
de-o imagine de oțel
(de imaginea unui miel)
deținută de mine.

Sînt supus unor secretare
bolnave de supt
sînt dat afară din orice loc
în care oricum niciodată n-ar fi-ncăput
fiara bolnavă din mine!

Lasă,... eu rămîn cu săracii pe străzi,
beau și strig toată ziua,
pot să guvernez orice țară, cu orice legi
și pot să discut cu Messia.

Iar peste cinzeci de ani tot ce am scris
o să-și dovedească folosința iremediabilă,
secretarele or să-mi mestece filele între dinți,
directoarele or să-mi trimită petiții și incunabule.

Și-o să sap un coridor în mine
în care mă voi odihni strîns ca un șobolan

o să-mi fiu străin și o să mă simt bine
și treaba asta o să dureze mai mult de un an.

XII Ajung în Brașov. Trebuie să găsesc blocurile prin care mi-am tîrit copilăria. Toamnă cu găuri.

Toamnă cu găuri, înserare cu zimți,
tramvaiele ca niște fantomatice apartamente
plutind în golurile de aer ale unor cumiți
brize de munte cît niște surcele,

Toamnă cu găuri în care ascund
tot ce a fost mic în mine,
înaintez prin toamna asta surd -
ca un detector de mine,

Toamnă cu găuri... alcoolul plutește
se leagănă tîmp printre stîlpi
ceva trist se adună și crește
în aceste blocuri, în aceste stînci...

Toamnă cu găuri - mort navighez
prin orașul transformat într-o baltă
Calea Griviței pare Canalul Suez,
Troleul - o tînără barcă,

Vîrtejuri de toamnă în care se scurg
toți acești pești, aceste frunze!
Toamnă cu găuri - portocale de raze
explodează în mine ca-n unde...

XIII Da, a fost frumos. La început totul pare frumos într-o călătorie.

Toamnă cu găuri! - din găuri își scot
capetele - flenduroase dovlece
o damă de stradă călărită de-un mort
și-un bețiv ce le strigă povețe...

Se întâmplă ceva blestemat
pe barca din fața lui Hidro?
Sau am luat-o aiurea, am

deraiat?
Sînt cumva beat,
stau rău cu banii?
Văd, peste tot, valul mare,
turbat?
În găuri de minte, îmi număr, de fapt,
anii?!...

Nimic din toate astea nu-i adevărat.
Pur și simplu, în centrul Brașovului,
pe una se suie golani...

XIV Arătări. Poate că sînt numai arătări - proiecțiile minții furibunde.

Și mai departe sînt capete-n zid -
ce-i capul?
Bolovani fioroși care urlă urît,
rît lîngă rît,

Spectacolul face toți banii!
Nu m-am drogat! - Vă promit!
Pur și simplu mă sugrumă casapul peisajului
zeul lucios din zid!

Din valurile mari ies scrîșnind
șobolani uriași
zeități submarine și
zeitățile unor tejghetari căuzași!
zeități de făraș!
Aș vrea să mă arunc brusc într-un pasaj
submarin, uriaș
între aceste pietre feroce de mari!

Dar nu pot să sar din vapor! Ajutor!
Deschide, mă, ușa!
Tu nu vezi că mă cîrpăcesc diavoli scîrboși?!
Tu nu vezi că-și fac din mine mănușa?!

Căpitanul deschide, în fine!
Simt că vomit!

Aud după mine:
Dă-l naibii de nebun urît!

Ca o piatră! -

Leșin fericit.

XV Cîntec de nebun

Gîștele mari din oraș
scurmă și scurmă într-una.
Cei care mulg nori de caș
nu iau în barcă niciuna.

Eu stau ca un prost
într-o vană de fier
lîngă parcare, în mușețel.

Un zeu mă dă în leagăn
fără să-i cer.

Fețe de porci în oraș
scurmă și scurmă cu jale.
Îndeobște fac pași,
din pămînturi fac morți,
nu străbat nici o cale.

Eu stau ca un prost
cu furtuna în brațe
vîslesc din picioare
pe o mare de țate.

Gîștele mari în făraș!
Oamenii-porc în canale!
Să fiu singurul eu din oraș
găsesc cu cale!

Dar stau ca un prost

XVII Am aruncat cu pietre în geamuri și nu a ieșit nimeni. "Următoarea stație - Speranța".

Am probat cheile și a mers.

Cam tremuram.

Le cam roteam în sens invers,

da' am intrat.

Aveam norocul înfiorător că

eram deja beat.

Și speram.

Casa - goală ca-n palmă - nimic.

Urme de șobolani în praful din baie.

Turme de fantome, turme de amintiri,

galopînd.

Pe masă sînt vechile știri

lăsate, proprietarului, de mama.

Am aprins doar pe hol, ca să nu iasă

nici o văpaie.

Rezemat cu capul de zid

plîng și mănînc.

XVIII Sînt beat turtă. Prin camere, luminînd cu bricheta furată din chioșc. Toată mobila apartamentului e alcătuită dintr-un singur dulap. Pe care n-am curaj să-l deschid.

Aici a fost patul în care dormea.

Mama mea cît un ban găurit.

Același dulap vechi, scorojit,

stă aplecat ca un bețiv

spre dușumea.

Ferestre de praf străjuiesc și acum

viitorul trecut. Curentul se-nvîrte la fel

aproape vizibil - parcă-i un fum

căutînd un cap viu de futut.

În pereți îs desene rupestre de mama -

urme adînci ca să nu

ne mărească chiria...

Numai mama lipsește - încep să strig:

Mama! Maria! Mama! Mă prind de-un cîrlig

ruginit, mă izbesc de perete

și strig.

XIX Gesturi fluturate-n vînt

Ca un gest
 cu cușitul
 într-o sticlă murdară,
 o mănușă ce sfarmă
 o flacără goală
 cu părul vîlvoi
 sparge ușa
 un vifor cumplit -
 Eu sînt! -
 acest urs
 într-o gheară
 din zid!

Mă zvîrcolesc -
 ce peisaj cumplit!

E mama!
 și eu sînt
 cap zidit!

Mama!
 smulge-mă
 din această poveste!

Vreau să fiu fericit!
 înapoi cît drum este?
 ... în basmul în care
 mereu ești iubit?

... Pune-mi un diafilm,
 aprinde-mi o țigară

nu lăsa clipa asta din mine
 să piară...

La schimb am o noapte alcoolică!
 Întunericul își picură șandramaua
 fix la mine în cap!

mă ascund în dulap!
 Gura nopții-și deschide în gură
 o gură băloasă de crap!

Vreau să fug, vreau să plec...
 unde-i Dudu?

În ce pod de tren zăvorît?
 Dintr-odată șobolanul memoriei
 despică podeaua scîncit
 Unde-i Dudu s-aprindă lumina?...

Fug spre Sud. Am pornit.

Și va pune mașinile morții și femeile
la dispoziția mea

XXI Un joint cu cîntec

Am luat bani de la prieteni,
o grămadă de bani
ca să plec mai departe
în istoria asta
încrustată în geam...
Azi vîr viruși haini
într-un cîntec de alungat năpasta:

Ursul din containă - puterea săracului,
ursul din containă - ceaun sîngeros,
ursul din containă la porțile Dracului,
ursul din containă - cianură în os
și os scos în văile macului...

Ursul din containă - sînt cel mai puternic
bărbat mort de prin coada aialului
Lămpașele morții nu mă-neacă, înot
tot pieziș către Porțile Raiului...

Îs ursul din containă, îs mort și înot
tot pieziș către Porțile Raiului.

**XXII Cuvinte la telefonul imaginației.
Într-un personal care, de fapt, venea de la
București.**

Trec printr-un început de iarnă frumoasă
ca printr-o mireasă.
Toate gândurile fără scăpare dorm.
Cerul și-a umflat pieptul cenușiu cu ozon
și mă vorbește pe mine.
Trimit un tren, ca un poem
spre tine.
Vreau să știi că mi-e bine.
Nu-s nici trist nici flămînd,
pornesc într-o direcție greșită
dus de o ispită
dar ajung tot la mine.

XXIII Mai trist, mai nou, mai zguduitor

"Din tren, prin zări, văd cerul ca o apă,
Prealimpe, cu scoica lunii-n fund"
Ion Pillat

Tristețea-i de vină!
în mă-sa!
acum
ridic arătare în mine
pe poduri albastre,
în luna de fum,
tristețea-i în brațe
cu sine -
(ridic altă cale în mine)
o scrumbie într-un borcan cu parfum -
o fată cu părul albastru duium
sculptură în os,
viitor canceros,
un brînci - într-un os -
și e scrum.
Tristețea-i o fată din mine.

Ce sculă-i România? - întreb,
 glas de mioară...
 e mămăliga asta
 de smoală și rugină?...
 ești tu, tu,
 Mărioară?...
 Rugina asta care,
 încet, ne ia de mână?...

... în această dimineață cenușie,
 când beau horincă într-un birt muncitoresc din podiș
 am chef să te ascult pînă la sfîrșit
 pînă terminăm povestea - eu și tu.
 eu - un om trist pe care memoria neamului - ce cuvînt
 păcătos! - roasă de viermii securității îl apasă
 tu - un trist înger național legănîndu-se beat într-o
 sticlă goală...

XXVI Un han pe marginea drumului. Sau pe cine poți întîlni într-o pornografie...

Călătoresc mai departe
 înspre nimic
 dau de un han care
 scîrțîie în peisaj
 în marea asfințitului
 pare un mic
 leagăn pentru păpuși
 la traforaj

Cobor de pe calul acestei tristeți -
 frumoasă-i hangița,
 îngeri-s beți și
 servesc pița.
 Frumoasa se-apropie într-un dans legănat:
 - Nu vrei o fetiță?
 sau,
 poate,
 un băiat?
 Curvo, îmi vine să strig,
 eu te credeam
 ruptă dintr-un film diafan!
 - Vreau o stalicinaia!

De fapt...
 ce aștept de la om?
 Nici nu sînt oameni!
 (Maimuțe cu cozi ridicate
 se scălămbăie-ntr-un pom

împușcat cabaret,
care perie-
ntr-una
nuanțe
dintr-o victim-a lor.
(Mort discret)...

Toate-aceste arătări fără eu -
Cum vor vorbi cu Dumnezeu?

Cum va vorbi Bombon? Dar Răduleasca?
Dar palmier de stat? Dar Agaton?
Ce o să zică Nelu la Floreasca,
la Bellu sau, pardon, la Pompignon?

Străin ești tu, ce vrei să știi acestea
de tot ce ține-n brațe acel abis...
Acolo speră să-ți poți spune povestea
și să-l primești la masa ta pe Hrist.

XXXI Ediția de dimineață. Cîntec la tarabă.

Muie L. M.!

Muie locotenent Enache!

Muie F.S.N!
Cu șobolanii lui și
CULTURA lui de șobolani!

Ăsta nu e nici CAPITALISM SĂLBATIC, nici
DEMOCRAȚIE SOCIALĂ!
Asta e PROSTIE!

Muie A. L. R.*!
* Aurolacii Literaturii Române!

Muie Cacademia Cațavencu!...
deci... muie!

Muie Berindee, sau cum te cheamă, cu ghiulurile tale
din urechi!

Muie Mușiniță!

Muie Dinamo!

Muie Statul Român!

Muie Societatea Română!

Muie Relațiile Sociale Românești!

Muie Relațiile Noastre cu Alte State!

Muie L. R. C.!

Muie Facultatea de Litere!

Muie binele pe care vi-l vor părinții!

Muie toți prietenii!
Cu toată prietenia lor!
Muie!

Muie integrarea-n U. E.!

Muie tot ce aveți voi în cap!

Muie păsărelele și floricelele pe câmpii!

Muie caietele dictando!

Muie filmele porno!

Muie A Patra Putere în Stat!
Numai muie!

Muie N. A. T. O.!

Muie Războiul împotriva Irakului!

Muie România federalizată!

Muie advărtaizing!

Muie Zapp Mobile!

Muie vouă,
care mi-ați distrus viața,
urmașilor și urmașilor urmașilor voștri
în veci!

XXXV Profesioniștii disperării

Cu profesioniștii disperării, înaintez spre culmi
de omenesc avînt și-nnebunit parfum
Cu profesioniștii disperării meșteresc
la șeptica serii

în burta de tablă,
într-un ritm nebun.

Cu profesioniștii disperării,
cu ochii lor morți,
cu mâinile lor reci ca o apă
de izvor de stîncă
joc acum la sorți
speranța să treacă
viața-n care morți
lopătăm c-o sapă.

E durere tot.
E durere tot.
E durere tot.
Auzim în roți.

XXXVI Sghișoara - București via Copilărie

N-am rezolvat nimic, ca de obicei,
n-am întîlnit pe nimeni.
Copilul cel mic nu mai e
printre ei,
ei nu mai sînt oameni...

Sînt oameni de sticlă,
sînt oamenii ruți,
cotcodăcind în văile pripasului
că poți să omori
cînd încerci să săruți,
că omul a dat
dimensiune
atlasului...

Sîntem oamenii-ruți,
păpușarii tîmpiți,
fără folos,
cu un folos nedemn,
hoit prevăzut, de mic, cu un destin
dement
gesturi de lemn
într-un geam transparent
tot trudind la încropirea nimicului.
Un nimic colorat violent.

Vă semnaleză asta
un oarecare Ianuș
student sau fost student.

XXXVIII Mic cîntec de nebun (bolnav și bolund)

O deprimare totală - tot
ce putea fi mai rău
deja s-a întîmplat.
Micuța leucemie, micuțul
rînjet, micuțul pat...
plus 24 de carate
de sindrom discordant...
Tot ce putea fi mai rău deja
mi s-a întîmplat.

XXXIX Sărăcie e numele tău

și pentru că ai visat frumos
cu fruntea sprijinită de tăblia mesei
cînd vorbele îți musteau înfiorătoare
ca un mărunțiș al bietelor zile alcoolice,
Sărăcie e numele tău

și pentru că ai spus "voi pleca
departe" și departe nu avea mai mult sens
decît tabelele de punctaj de la întreținere
pe care ai ținut întotdeauna scorul acestui meci fără
sfîrșit
Sărăcie e numele tău

și pentru că ai zis că faci bani
și ai făcut trafic
și pentru că ai zis că faci sex
și te-ai rostogolit îngrozitor
în flăcări și din flăcări pe covor
Sărăcie e numele tău

și pentru cei cinci prieteni din viața ta
roși de întuneric pînă la os
care încă mai speră să înțeleagă ceva
Sărăcie e numele tău.

XXXX Cîntec final

Puteți să-mi trimiteți
 orice fel de Moș Gerilă
 să-mi aducă orice de Moș Crăciun
 în orice fel de
 albastră lumină...
 am obosit să mai fiu,
 să mai spun...

Nu-mi mai împingeți în față
 gagicile voastre uzate!
 Mă plictisește caruselul orașelor!
 Puteți
 să vă întoarceți
 la sate!

Încetați să-mi mai puneți
 banda aceasta idioată
 la televizor!

Înrerupeți zgomotul acesta inform!
 Ați putea să mă lăsați să mor!
 Ați putea să mă lăsați să dorm!...

Să aveți omenia să poată să treacă
 femeia tăiată din visele mele
 într-o blîndă seară
 printr-o blîndă apă...

Ursul din containă se sfîrșește aici.

Bulevardul viselor frînte

Marilyn, o, Marilyn,
 toată speranța noastră se ascunde între picioare
 Și dacă am învățat lucruri simple, cum ar fi bucuria,
 lumina albastră, vîntul interior,
 tinerețea ținută în pumni - o fustă oarecare,
 să-i mulțumim durerii cu pulpele umede,
 să-i mulțumim durerii cu penisul mare.

Pe muzică de Florin Iaru

Zgâlțâia fereastra să prindă ceva
să-și înfigă
mîna cu degete încîrligate
în făptura tare, nebunească a nopții

Asta e tot? întrebă criticul
înverzindu-se subit, gîtuindu-se tandru
Tot, tot - răspunde mecanicul de
locomotivă - mai trage și tu de ea, tată...
mai bagă tu ceva...
Asta e tot?!?! urlă o făptură de aer
scoasă din frigider și apretată în pripă

Ce e tot? întrebă depanatorul
scoțînd capul fumuriu din motor
ca o bombă tîrzie
Ce e tot, totul?

Tot, tot - răspunde mecanicul
băgînd cheia, trăgînd manivela, dezvoltînd
tristețea, hîrînd întunericul,
ancorînd cu ultimul vagon prăfuit
noaptea.

Descîntec de ziar, orele cinci

Cu participarea poeților Marius Oprea, percuție și
Mircea Dinescu, instrumente de suflat în iaurt
"Poetul trebuie să meargă în uzină" Nichita Stănescu

Încălzește inimile, cîntare obositoare!
muncă în frig, speranță fără picioare!
noi te vom cînta pînă
o să te faci mare!

Uzina și-a deschis pleoapele roșii
ale cuptoarelor
și se clatină hăbăucă spre casă
înjurînd stelele
Muncitorii au uitat secretara violată
în vestiar
Ea a născut un sul de rapoarte însîngerate
Copiii au obținut viza și se leagănă
în avionul împachetat în nori
Ziarele urlă munca de dimineață, furia,
cîntarea obositoare

Încălzește inimile, muncă în frig,
uzină de vodcă, fieros cucurig!
noi te vom cînta pînă
o să te faci mare!

/ninge plata Domnului
peste motoare/

Melodie pentru Cezar Ivănescu & band

! Noi venim toți din Rusiia
Noi venim toți din Rusiia
Tatăl nostru e Soarele și aici
Ne-am înmormântat copilăria!
! Mai dostoievskieni decât
însuși Mesia
Venim din Rusiia
cu aurul inimii
cu aurul în
cu ur
și aici
ne-am îngropat copilăria!
! Avem în cap o cârpă de sânge
(care hotărăște doar moartea)

Venim din Rusiia aici
ne-am legat de gît copilăria!
! Sîntem copiii Soarelui pe care
l-au omorît!
! Venim doar venin
din Rusiia
dacă nu cumva ne-au omorît
cu copilăria!

Cîntecul altui clovn

Sărmanu' papă Ioan
de F. S. N. nu știe
nu știe nici de morți
fără biografie...

Securitatea încă
în pielea noastră groasă
își face meseria
și e împărăteasa

Sărmanu' papă Ioan
ascultă numai dume
n-a auzit de hoți
din gură / fără spume

Securitatea încă
în inima prea grasă
își face meseria
și e împărăteasă

Sărmanu' papă Ioan
n-a auzit de cine
ne minte despre bani
prășiți din heroine

Securitatea încă
în creierul de piatră
zgîndăre ca un cîine

trombonul care latră

Sărmanu' papă Ioan -
n-a auzit de noi
cu inimi sfîrtecate
supuși unor ciocoi

Legi rupte, chitanțe care nu ne mai folosesc-

Jack Vettriano

Unde sînt bărbații aceia care nu aveau oase,
confundîndu-se cu marea în drumul lor,
iubind în pripă, în trecere, de parcă ar fi fost trimiși
să omoare pe cineva...?

Unde e lumea de taină, în care maternitatea rămîne
iar grea?

Unde sînt pulpele care se supun, nevrozate?

Unde e trabucul încins al Soarelui
care să fie stins în apele primordiale?

Unde sînt toți acei bărbați ai tainei,
porniți încet pe drumul apusului,
fără să mai întoarcă, o ultimă dată,
privirea spre casă?

...legi rupte, chitanțe
care nu ne mai folosesc...

Legatul lui Ianuș

Ce-mi pasă mie, nea Gherguț, dacă mor eu ori altul?

"Ea muncea ziua și cînta fado noaptea - toate acestea
pentru Portugalia." (un fado)

"Fado înseamnă soarta. În numele tradiției vom cînta
pînă la sfîrșitul amar" (alt fado)

Pînă la urmă... un fado.

II Bilanț preliminar. Poemul începe ca o crimă organizată.

Moartea poate să vină ca o pasăre care ți se așează pe pervazul bucătăriei. și să-ți spună: "Program de nani, bătrînule, de cînd nu te-ai mai odihnit?"

Poetul, ajuns în casa lui, la masa lui, se simte, brusc, de o dărnicie uriașă.

Cineva bate un covor în spatele blocului, iar aceste bătăi îi ritmează gîndirea.

Drapelele morții par să fluture la geam, dar se poate să fie un simplu stol de vrăbii.

Încrustat

ca o gheară

între zidurile-aceste

Nu-s mai* "porno", nici "cool"

Pur și simplu-s haios ca un pește

bulbucat

ca o gură de tun.

Cine așteaptă, cine-și dorește

șandramaua

pe care o las?

poate vîntul șfichiind

ale ploilor creste

peste blocuri lungite de nas.

Am în cap

amintiri

necurate

ca o baltă-ndopată cu gaz

Nu le las!

sînt poprite

cu rate

de plătit

la al nopții lăcaș...

Las,

în schimb,

o fractură la roate

întîmplare

cusută

cu sîrg

firmei ASPROST

să-și facă

BUCATE

nu bordii

care curg

și-o fimoz-am avut,

de se poate...

dacă are ceva doritori...

pîn-atuncea

tot lor,

în tractate,

vrînd-nevrînd

le-o-nfășor.

III O macara ruginită sub stele

Ploaia își începe cântecul pe pervaz.

E momentul în care intră în scenă prietenul

*Dudu, călare pe "macaraua aceea", cu o umbrelă neagră
într-o mână și o geantă de comis-voiajor, în cealaltă,
desigur.*

Lui D. îi dau dreptul
să semene
orice zvon
i se face lui naz
chiar c-am fost
angajați F. S. N.
travestiți,
majorete, la caz
și îi las și-o pereche de fete
care n-am
și nu pot
să le uit
cărnuri moi,
alcoolice,
bete,
în cavoul
înfipt
în adânc
îi mai las
înserarea
de sticlă
78

ce târșește
acum
pe pereți
umbrele noastre
quadrule
sîntem beat
am fost beat
vom fi beți.
Pentru nea Mușiniță, acuma,
fabricantul
de scheme
din orice material
tăinuiesc
20
boli interne
ca să facă
idei de spital.
Și sărmanului Nelu', coconu'
pre-cerist
ușier de tripou
ca să crească
vîrtos
îi las somnul
violent
ce mă-ncearcă
burdușit în metrou
Și îi las...
banii mei
de mardeală
și îi las,
s-o împartă,
pe sticlă,
79

ca sfinți
cu sărmanul Milică de Boală
preș
la Secu tocmit
de Părinți
gura mea
cu paișpe dinți.

IV STOP

Ești gata să treci, tinerețe ocrotitoare,
- dar n-am fost nici copii, nici cumiți...
o lume
în cap
o furtună
în buzunare...
Nu mă călca pe nervi -
calcă-mă
în picioare
E vremea! 's frumos
ca o
proteză de dinți!

V Nu e nimeni aici, dar va fi bine.

Memoria m-agață!
 întinde telefoane
 la care nu e nimeni
 la fel ca în trecut
 sînt eu
 robotul
 care
 îmi spune
 "va fi bine!"?
 sînt eu
 cel ce
 imită
 fundalul
 gros
 de ploi?

**VI Gîndurile prezentatorului continuă.
Iară și iară.**

Dar cui îi pasă? pe cine doare?
 vă urăsc ca un bivol pe moarte,
 spumegînd
 toate sînt liniștite și neprimitoare...
 De ce-am mai văzut flăcări în neoane
 și lumina din soare?
 lumină de unt!
 ...cam scump unt!...

Prostii din care face noaptea acordeoane!
 te pupi,
 în vals,
 pe bot,
 de drăgălaș ce plîngi...

Dar clipa cînd voi arde înfășurat în ziare
 sticlește-n răsucirea de-ntunecate crengi.

**VII Ar trebui să se oprească, domnilor,
masturbarea asta intelectuală.
în bocetele spectatorilor, oferim o pauză
publicitară.**

Reclamă cu oameni care își scot ochii.

Oamenii timpului
 îi înșfacă
 bucatele
 oase
 troznind
 între fălci
 când vine
 clipa
 să sune
 aproapele
 ușa-i
 blocată
 pe veci!

Ce lume faceți?
 cine strunește
 acest nebulos bidiviu?
 numai găoaze și
 numai găoace
 și găuri
 scîncind
 în pustiu.

**VIII În fluierăturile publicului spectator, și
telespectator, Ianuș e nevoit să se întoarcă
la Legatul lui.**

Cariera mea toată
 de visuri funingine
 la Mircea s-ajungă,
 vreau,
 toată
 s-o poarte-n Germania,
 să-i smulgă istoria
 s-o treacă
 prin vamă
 la roată

și-i las prietenia
 ca un rac care sîngeră
 ceasornic
 întors
 împotriva
 tăcerii
 în care
 crăpăm,
 boală sigură
 a timpului
 care-și pierde convingerea.

Mai am în cap o schiță -
 idee-embriion
 a ce se poate face cu foaia și cu scîrța

Mai mort decât viu
mai trist ca o vacă
lihnit pe o bancă
am vrut să spun tot
Mai mort decât viu
mai trist ca o vacă
***cu floarea amară în bot.

XI Și totuși, iubirea

*În care Ianuș își aduce, totuși, aminte de
ființele minunate de lângă el.*

Domnicăi
n-o să-i las nimic
ea-mi stă-n
culcușul dintre vine
pe nori de perne,
în plin somn
o iau cu mine

Revistei Vatra - nici atât
- doar mutra mea
tembelă foarte
și o dorință -
visuri sparte -
să-i fie bine.

Iar altor oameni nu le las
mai mult decât au vrut din mine.

Lumea se apropie de sfârșit

Ne apropiem de punctul zero,
de embrioanele gheții
azvârlite în spațiu.
Viața s-a schimbat și
e pe sfârșite.
Imaginile colcăie de o
îngrozitoare animalitate subversivă.
Trăim o bucurie
căreia nimeni nu mai are curajul
să-i spună bucurie.
Iar tristețile noastre
sînt niște manechine
cu capul în pumni.
Ne apropiem cu fiecare zi
de nimic și de nimeni.
Și e firesc să fie așa.
Astăzi nimeni vorbește la televizor
despre nimic.
Nici o diplomă nu mai poate certifica
nici un fel de inteligență.
În diplome se înfășoară nimeni
cînd vorbește despre nimic.
O sută de bombe atomice nedeclarate
pîndesc situația ca niște sălbatic
pisici înfometate.
Ziarele colcăie de propunerile indecente
ale unor tinere mame ale unor
bolovani de azot.

În fiecare zi cîteva milioane de pături de ozon
se sinucid.
Iar poporul votează.
Cum am mai spus:
în mașina lui Zero
ne apropiem înfiorător de nimic.
Iar subdezvoltații lumii acesteia
se luptă în continuare.
O sută de milioane de teroriști
dirijați de Bush
lucrează în taină
la potolirea noastră definitivă.
În taină și absolut aiurea,
pentru că ăsta nu e cel mai rău lucru
de pe pămînt.
Marea Afacere își apasă în toate memoriile
amprente sale slinoase.
Iar pianul inimii mele plusează
cu muzica asta de circ.
Două miliarde de oameni sporovăiesc
în fiecare zi în mațele Chat-ului.
Ei încearcă să mă convingă
că totul e dirijat de Dumnezeu.
Un miliard de mașini împoașcă zilnic
farmecele lor otrăvitoare în atmosferă.
Alte zerouri continuă să vîndă și
să cumpere Pămîntul.
Mai oarbă decît ultima cîrțiță
umanitatea înaintează.
Spre Iad, spre fiertura Zgipturoaicei,
spre îngrozitoarea explozie finală.

Spre România.

Cuprins

Ursul din containă -5
Bulevardul viselor frînte - 65
Pe muzică de Florin Iaru - 66
Descîntec de ziar, orele cinci - 67
Melodie pentru Cezar Ivănescu & band - 68
Cîntecul altui clovn - 70
Legi rupte, chitanțe care nu ne mai folosesc - Jack Vettriano - 72
Legatul lui Ianuș - 73
Lumea se apropie de sfîrșit - 94